

Pelikánok

Maja a tündéri, cserfes kislány egy csöndes kisvárosban élt. Messze földön híres volt gyönyörű szemeiről, melyek úgy csillogtak mintha folyton láz gyötörné, és persze határtalan fantáziájáról, mely mindent színesebbé varázsolt körülötte. Számára semmi sem az volt, mint mások számára. Minden több volt. A környéken csodájára jártak a gyönyörű kislánynak, aki mindig szívesen szórakoztatta hallgatóságát egy-két bohém mesével.

A kislány képzelődéseit kiskorában még természetesnek, sőt szórakoztatónak tekintették, csak hogy hiába teltek az évek Maja nem volt hajlandó lemondani képzelete szüleményeiről. A lány már tizenhat éves volt és még mindig tündérekről és csodákról mesélt. Szülei egyre jobban kétségbe estek, hiszen nagyon úgy tetszett, hogy Maja teljesen komolyan veszi saját álmodozásait, képtelen volt meghúzni a határvonalat álom és ébrenlét, képzelgés és valóság közt. Hiába próbálták meggyőzni róla –néha szelídebben, néha erőszakosabban-, hogy ez nem a valóság, hogy ideje felnőni, a lány hajthatatlan volt. S habár ő még mindig ugyanaz a cserfes, vidám kislány volt, a környékeliek már csak bolond lányként emlegették, és ahelyett, hogy csodálták volna, mint régen, félni kezdtek tőle.

Egyedül bátyja állt ki mellette. Ákos csodálattal hallgatta húga történeteit. Ő úgy vélte, hogy Maja fantáziája Isten ajándéka, melyel mindannyiuk életét jobba teheti. Ákos minden idejét húgának szentelte. Rengeteget beszélgetett vele, és Maja hihetetlen, varázslatos meséit sokszor le is jegyezte.

Egy napfényes vasárnap délután Maja épp kedvenc elfoglaltságának szentelte idejét: a kertben üldögélt a kezében egy rózsával, melynek rózsaszín szirmait a zöld fűre szórta. Ilyenkor azt képzelte, hogy azok pelikánok – hiszen a pelikán volt a kedvenc állata- és óráig csak bámulta őket. Ki tudja hány varázslatos történet íródott ilyenkor a fejében. Egyszer csak apja lépett ki a kertbe, és ahogy átrappolt a fűvön rálépett az egyik szirmra. Maja ijedten riadt fel saját képzeletének megnyugtató melegségéből.

- Apa neee! –kiáltott fel.

- Mi van Maja?

- Ráléptél a pelikánra!

Apja a cipőtalpa alá pillantott, majd odalépett lányához és a karjánál fogva megrángatta.

-De hisz ezek szirmok! Ezek csak átkozott virágszirmok!

- Apa! Hogy mondhatsz ilyet??-zokogott Maja

- Na, jó! Nekem ebből elegendem van! –Mondta a feldühödött apa, majd felrohant lánya szobájába, hogy egy bőröndbe összedobja pár ruháját. Ezután lerohant lányáért, a karjánál fogva berángatta az autóba és elhajtott vele.

A vacsora szokatlanul csöndes volt nélküle.

- Maja hol van? Vacsorára mindig haza szokott érní. –kérdezte Ákos. Szülei aggodalmas pillantást váltottak.

- Nagybátyád munkaügyben Ausztráliába utazott, és felajánlotta, hogy Maját is magával viszi, hogy világot lásson.-szólalt meg végre apja.

- Ausztráliába?

- Igen, oda. Ott láthat igazi pelikánokat is. Hát nem csodálatos? –Ezek már édesanyja szavai voltak.

- És mikor jön haza?

- Egy hónap múlva édesem.

- Vagy később. –szólt közbe az apa.

Ákos persze örült neki, hogy valóra válik Maja egyik legnagyobb álma, és igazi pelikánokkal találkozik, de valahogy akkor is sántított neki ez az egész. Nem értette, hogy miért nem jutott idő még arra se, hogy húga elköszönjön tőle. És, hogy lehet, hogy ilyen hirtelen történt minden? A megválaszolatlan kérdéseknél azonban sokkal jobban gyötörte húga hiánya. Nélküle nyomasztóan csöndes és sűrű volt a ház.

Egy nap, hajnali ötkor dörömbölt az ajtón Ákos nagybátyja. A szülők nem ébredtek fel a zajra, így Ákos engedte be a házba részegen tántorgó nagybátyját.

- Jézusom hogy nézel ki! Hogy ihattad így le magad? Remélem, Maja biztos helyen van. És egyáltalán miért nem szóltál, hogy hamarabb hazajöttetek?

- Ákos, Ákos, Ákos.. ..állj.. ..túl sok a kérdés, és egyiket sem értem.

- Akkor csak arra válaszolj, hogy mikor jöttetek haza?

- Kik? Honnan?

- Ausztráliából. –válaszolt Ákos egyre kétségbeesettebb hangon.

- Ausztráliából??? Édes öcsém te megbolondultál? Vigyázz miket beszélsz, mert a végén, apád téged is becsukat abba a diliházba.

Ákos kővé dermedt. Részeg nagybátyja, aki eddig a fiúra támaszkodott, a földre rogyott.

- Hééé! Segíts már!

Ákos nem segített. Még csak nem is válaszolt. Lekapta a kocsit a fogasról és eszeveszett száguldásba kezdett. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy szemét az úton tudja tartani, hisz borzalmasabbnál borzalmasabb képek sora jelent meg előtte. Sokat hallott a közeli elmeógyógyintézet kegyetlen módszereiről, de a történetek egészen új színezetet kaptak így, hogy Maja vált főszereplőjükké.

Ákos szíve sebesen vert, a hátán pedig a hideg futkosott. Az elmeógyógyintézet alig egy órára volt, de a fiú számára egy napnak tűnt az út. Amikor végre megérkezett az épület látványa csak tovább fokozta kétségbeesését: a tetőn törött cserepek, a falakon penész, az ablakokon rácsok.

A bejáratnál az őr egy széken ült, és mélyen aludt. Ákos óvatosan lekasztotta nyakából a kulcsot, elfordította a zárban, vett egy nagy levegőt, majd lenyomta az óriási fémajtó kilincset..

Tudta, hogy ez az ajtó nem csak a betegek bent tartására szolgál. Ez az ajtó elrejti a világ szeméjét, amit az túl gyáva látni. Elrejteti a szegényt, az örületet, a másságot, mindent, ami nem fér bele a társadalom kicsinyes és felszínes világképébe. És persze a módot is elrejteti, ahogy a társadalom kezeli ezt a "másságot". Ahogy elindult befelé egyre több koszos ruhás, csapzott hajú ápolatlan emelte fel fejét, és szegezte üveges pillantását az új jövevényre. Valóban meglepődtek, hogy ismeretlen jár köztük, hisz az elmeosztályon még fehér hollót is gyakrabban látni, mint látogatót. Ákos sajnálta őket, rajtuk is szeretett volna segíteni, most mégis csak azt a jól ismert, csillogó szempárt kereste a sok üres tekintet között.

Egyszer csak óriásit dobbant a szíve. Megpillantotta hűgát, amint egy padon ül előrehajtott fejjel. Ákos odarohant hozzá és szoroson magához ölelte.

- Drága kicsi húgocskám! Végre megtaláltalak! Annyira sajnálom Maja. Sajnálom, hogy nem jöttem rá hamarabb. De most már itt vagyok, és kimentelek innen!

Maja nem válaszolt..

-Maja kérlek, mondj valamit! Vagy legalább nézz rám!

Maja nem mozdult..

Bátyja most vette csak észre, hogy a pad körül rózsaszín szirmok hevernek a zöld fűben. Maja szórta őket szét, hisz a virág a kezében volt. Ákost földöntúli boldogság öntötte el. Szóval ő még mindig ugyanaz a lány. Még sincs minden veszve.

- Gyönyörű pelikánok. –szólt meg mosolyogva.

Maja üres tekintettel pillantott bátyjára.

- Milyen pelikánok? Ezek szirmok, csak virágszirmok..